

VÄSTERBERGSLAGENS

UFO

nr 4 1983

NYTT

UFO-NYTT är en tidskrift för medlemmar inom
Västerbergslagens UFO-förening.
UFO-NYTT utkommer 4 gånger per år.

FRÅN REDAKTIONEN

Årets sista nummer av UFO-NYTT kommer att innehålla
en del översättningar från FSR=Flying Saucer Review bl. a.
"Beboeliga Planeter i vår galax"-"Fallet med den försvunna
generalen"-"Den lille orientaliske rymd mannen" samt USA:s
efterforskningar på okänt liv i rymden.

"Snart blir vi invaderade av underjordiska varelser" är en
artikel som tillhör De Olösta mysterierna.

Ett drama ur verkligheten"En okänd rymdfarkost har landat"
där vi själva får ställa oss tanken om fantasi eller
verklighet,

En liten annons sitter i tidningen som rör TEKNIKMAGASINET
en trevlig tidning, Prova den, Nu i skrivandets sista minut
har en ny tidning kommit i handeln som heter"Det Okända"
den verkar intressant.Mer om böcker i tidningen.

Det finns även med en LOKAL händelse som är sedan i somras.

Det finns även ett förslag till verksamhet för Västerbergslagens
UFO-förening för 1984 som årsmötet kommer att ta ställning
till.Du som är medlem kan påverka förslaget.

Observera sedan ÅRSMÖTES-dagen den 29 jan 1984 i
Söderbärke Folkets Hus kl 18,00

Redaktionen vill så till sist tacka för det gångna året
och hoppas att Ni alla har haft lite nytta och nöje med
läsningen i UFO-NYTT och önska en GOD JUL och GOTT NYTT ÅR

Bernt Berglund Ingvar Källving Monica Eriksson

Prenumeration och medlemskap

Medlemskap för 1984 är 40:- kronor

Under 16 år 25:- kronor

Adress:Box 71 771 01 Ludvika Postgiro 16099-4

BEBOELIGA PLANETER I VÅR GALAX

3

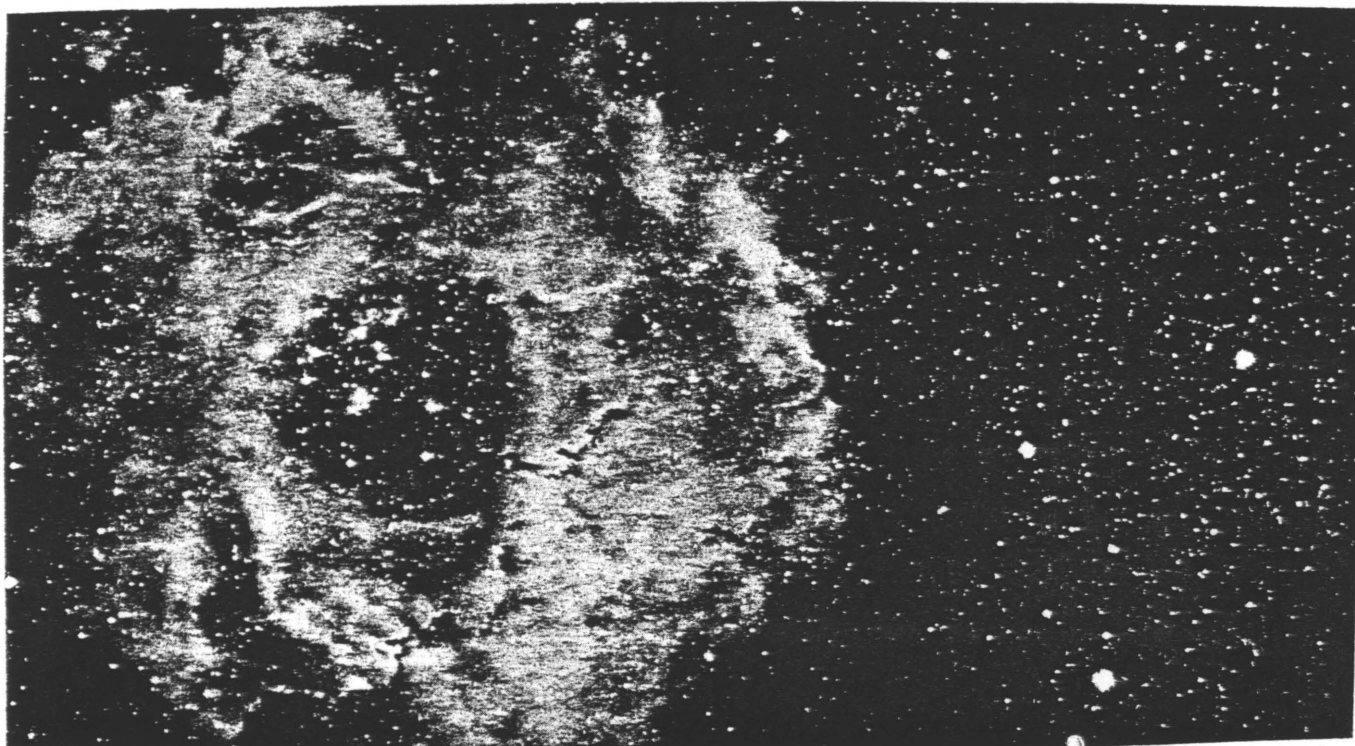
Två astronomer vid Kitt Peak (Arizona) Observatoriet har dragit slutsatsen att antalet beboeliga planeter i vår Galax kan vara betydligt större än man tidigare trott.

Professor Helmut Abt och Saul Levy har upptäckt att stjärnor som anses som "heta" kan ha planeter som cirkulerar runt omkring sig. Hittills har man trott att dessa stjärnor roterade för fort för att kunna ha planeter och att endast kallare stjärnor, som vår sol, kunde ha dylika.

I ett meddelande som publicerats i National Science Foundation noterar dessa två astronomer att de studerat 123 "kalla" stjärnor år 1976 och funnit himlakroppar runt 10% av dessa. Dessa kroppar var för små för att vara andra stjärnor och professorerna tror att det utan tvivel var planeter. En liknande studie som gjorts nyligen av fyra system med "heta" stjärnor visar att omkring 16% av dessa utan tvivel har satelliter

Abt och Levy poängterar: " Dessa resultat visar att majoriteten av alla stjärnor i de flesta fall har följeslagare som cirkulerar runt dem och att mellan 10% och 20% av dessa kan vara planeter ".

Professor Abt påpekar att bland de 100 000 miljoner stjärnor som finns i Vintergatan måste finnas 10 000 miljoner som har planeter runt sig. Men, avslutar han, vi vet inte hur stor del av dessa som är beboeliga.

4

**SPANNANDE LÄSNING!
DE OBLÖSTA
MYSTERIERNA!**

SNART BLIR VI INVADERAD UNDER JORDIS

Underjordiska ljud och vibrationer som inte kan förklaras, underjordiska tunnel-system och märkliga satellitbilder! Mycket tyder på att det finns underjordiska varelser som är mycket mer intelligenta än vi. Kommer de att ta över jorden snart?

"Konstgjorda vibrationer, muller som av dunkande maskiner, och ljud som från en mekanisk verkstad djupt nere i jordens innandöme", är vad som nyligen förbluffat geologer och andra forskare i Australien.

Platsen för fenomenen är den gåtfulla klippan Ayers Rock, belägen sydöst om Alice Springs nära bergskedjan MacDonnell, som ligger mitt ute på öppet slättland och nästan exakt i landets geografiska centrum.

Någon logisk förklaring till de mystiska ljuden från jordens inre har forskarna ännu inte funnit, men i England finns ett sällskap som inte för

en sekund tvivlar på att de vet vad som händer i Australien.

— Jorden är ihålig och bebodd av en okänd ras varelser, som intelligensmässigt är vida överlägsna oss människor och i sin underjordiska värld nu med största sannolikhet förbereder sig för att invadera oss och ta över här på jordytan!

Bakom det här fantastiska påståendet, som hämtat ur den vildaste science fiction-berättelse, står ordföranden för det Londonbaserade sällskapet, "The Hollow Earth Society"! Det låter helt vansinnigt, men mannen som framför det betraktas som långtifrån galen.

Brinsley Le Poer Trench, lord av Clancarty och av ingen mindre än Englands drottning belönad för sina hjältemodiga insatser under andra världskriget, är en man många lyssnar till även om sällskapet han leder har blivit utskrattat.

Sin till synes galna idé har lorden fått genom att studera, och blint tro på, populärvetenskapliga verk och avhandlingar som utgavs under det knappast så upplysta 1800-talet och vid sekelskiftet.

Redan år 1692, hävdade dock astronomen Dr. Edmund Halley att det 85 mil under jordskorpan finns "ett ihåligt tomrum". Hans teori

AV SKAVARELSER!

vidareutvecklades av den schweiziske matematikern Leonard Euler, som också påstod att jordens inre är bebodd av en avancerad civilisation.

1829 föreslog en amerikansk infanterikapten och äventyrare vid namn John Cleves Symmes, att dåtidens vetenskapsmän skulle utse honom till ledare och följa med på en expedition till jordens inre via "en stor öppning" i nordpolen. Han avfärdades som otillräknelig.

Efter Symmes död spred sig teorin som en löpeld, och bara under 1800-talet utgavs ett tiotal verk som förde den vidare. Ibland dessa finns två

som fick världsomfattande spridning och som London-sällskapet nu förläst sig på, dels Marshall Gardners "En resa till jordens inre", utgiven 1982. Och William Reeds, "Gåtan vid nordpolen", utgiven 1906.

Lagom till sitt 20-årsjubileum i år, har "Hollow Earth"-sällskapet i London gett ut en förteckning över 60 påstådda nedgångar till jordens inre, och publicerat i sin bulletin vad de samtidigt kallar "det avgörande beviset för var huvudnedgången är belägen"!

En vädersatellit uppsänd av amerikanska ESSA (Environmental Science and Space Ad-

ministration), som kontrolleras av rymdflygstyrelsen NASA, tog enligt sällskapet den 6 januari 1977, två sensationella bilder av Nordpolen som visar att det där i själva verket finns ett jättehål — den stora huvudnedgången till det underjordiska riket!

ESSA-3:s bilder är också märkliga. Den första visar ett stort mörkt område rakt över själva Nordpolen, utan landkonturer och ismassor. Den andra, de stora, virvlande molnformationer som ofta täcker detta ödsliga område i norr.

— Vad den första bilden visar är huvudnedgången en tidpunkt när det lyckligtvis

var molnfritt över Nordpolen, säger Brinsley Le Poer Trench. Hur ska man annars kunna förklara den andra bilden, tagen kort därpå och samma dag?

NASA har en förklaring, men den avfärdar Trench som en bokstavlig mörkläggning. Förklaringen går ut på att ESSA-3-bilderna inte alls är tagna efter varandra. Den första togs sommaren 1976, den andra vintern 1977. Vintertid, förklarar NASA, ligger Nordpolen i mörker, och på fotografier tagna från en satellit framträder den därför som ett svart "hål".

De flesta nedgångar är belägna i USA och Sydamerika.

Bilderna avslöjar ingången till jordens inre!

Men många finns också i Storbritannien, Australien och i de asiatiska länderna. I Skandinavien är det dåligt ställt med nedgångar till underjorden, det är bara i Finland man påstår att det ska finnas en.

Den lär vara belägen under ett stenröse någonstans i utkanten av den lilla byn Lapinjärvi, 7,5 mil nordöst om Helsingfors. Tyvärr inte undersökt eftersom finnarna inte har någon medlem i det engelska sällskapet.

Ett antal nedgångar som hittades på 1600- och 1800-talet anses som mindre tillförlitliga. De är belägna i svaråtkomliga länder som Tibet och Kina, och på otillgängliga platser i Guatemala och Peru i Sydamerika.

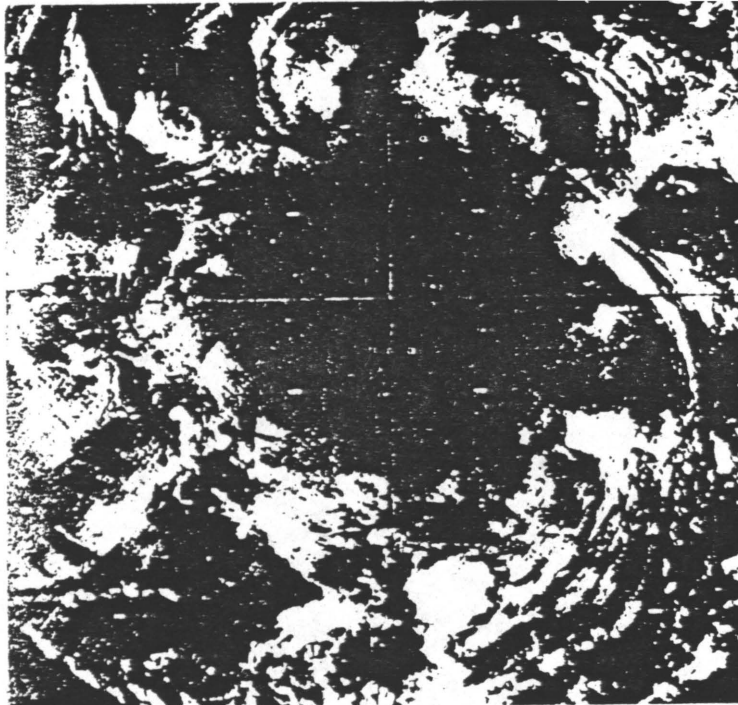
Men en berättelse från år 1770 anses som högst trovärdig. Den handlar förstas om en nedgång i hemlandet England.

En gruvarbetare i Staffordshire ingick i ett arbetslag som höll på att gräva ut en tunnel. Plötsligt hörde han muller som av tunga maskiner under en stor klipphäll. När han lyckades bända undan klipphällen med en korphacka, fann han till sin förvåning en sten-trappa som ledde ner i underjorden.

I nästa ögonblick uppenbarade sig en maskerad figur, som kom emot honom med ett batongliknande föremål i sin höjda hand! Gruvarbetaren lyckades fly och satte sig i säkerhet på jordytan. Ett "oförklarligt" ras täppte kort därpå till den hemliga nedgången.

Under tjeckernas uppror mot nazisterna i oktober 1944, utkämpades hårda strider om Tatrabergen i Tjeckoslovakiens södra del.

Efter en sådan drabbning retirerade en kapten Antonin T. Horak, med två mot-

Samma dag som Essa 3-satteliten tog bilden av den påstådda ingången till jordens inre, tog den denna bild, som visar hur nordpolen är täckt av virvlande molnformationer . . .

ståndsmän, längs en snöklädd sluttning på vilken de fann en grotta där de tog skydd.

I den grottan, belägen någonstans mellan kolonierna Plavince och Lubocna, fann de tre männen en stor, svart siloliknande cylinder. Den var 25 meter i diameter och konstgjord av ett okänt material! Bakom den fanns dessutom ett nätverk av till synes lika konstgjorda tunnlar, av vilka ingen ännu är utforskad.

År 1965 tillkännagav professor Albert De Laurier, vid kanadensiska federationens observatorium i Ottawa, att ett mystiskt jätteföremål låg under den avlägsna väderleksstationen Alert i den nordligaste delen av Ellesmereön.

Han beskrev det som i det närmast helt cylindriskt, omkring 32,5 kilometer långt och lika brett! Det börjar ungefär

Brinsley Le Poer Trench är mannen som på fullt allvar hävdar att jorden är ihålig och att det i underjorden bor en ras varelser som är betydligt intelligentare än vi människor!

7,5 kilometer ner i jordens inre, och sträcker sig sydväst om Alert till ett djup av nästan 40 kilometer.

Det okända föremålet upptäcktes med samma utrustning som väderleksstationen använder när den spårar jordskalv och mäter förändringar i jordens magnetfält, tillade professor Laurier.

Med början i februari 1974, inträffade en serie fenomen i södra Nevada och Utah med anknytning till mysteriet om jordens inre, som trots ingående undersökningar inte heller de fått någon förklaring.

Det började på camping-

platsen Big Rock, nära Caliente i White River Valley, Nevada, med att sex tältande ungdomar experimenterade med att spela in syrsornas nattsång på en bandspelare med inbyggd mikrofon de ställt på marken.

Medan bandet gick kunde ingen höra andra ljud än syrsornas sång. Men när det senare avlyssnades hade bandspelaren också registrerat ljud som påminde om generatorer i en elektrisk installation — vilken opererade i jordens inre!

Då maskinljuden avtog, hördes en "datamaskinsliknande röst" som viskade: "Håll er undan! Vi vill inte...!", och med det försvann den.

Två veckor senare, fick polisen en rapport från Dick Miller och hans fru, från Cedar City i Utah, som under en vistelse i sin stuga i bergen hört "motorljud som från ett jättefordon" under Cedar Mountains!

I juli samma år, berättade ett annat par med stuga i området, att de hört "ljud som från ett tunnelbanetåg" från jordens inre i en närbelägen, ökenliknande dal!

— Främlingarna i det underjordiska riket kan mycket väl förbereda en invasion av jordytan, säger Brinsley Le Poer Trench varnande. De har nämligen väl lyckats dölja sin existens för oss ända tills vi uppfann atombomben, och med våra underjordiska kärnvapenprov började utgöra ett dödligt hot mot deras värld!

Lorden av Clancarty är lika övertygad om att det är rasen i underjorden som flyger omkring i de gäckande "flygande tefaten", oroligt på spaning efter vad vi människor kan tänkas hitta på härnäst.

Ett underjordiskt rike, befolkad med superintelligenta varelser i besittning av de "flygande tefaten" . . . Som har dunkande maskiner och mekaniska verkstäder . . . Däna omkring i jättefordon . . . Existerar det verkligen, allt det här?

Nej, inte med den kunskap som vetenskapen har om jorden. Men drygt 5 000 troende i 39 länder arbetar ändå åt "Hollow Earth"-sällskapet i dag.

Världen har alltid velat bedras, har någon sagt. Det stämmer nog. Eller . . . ?

Är rysk redaktör lämpad för arbete på rymdhissen ?

Den sovjetiska nyhetstidningen Sovjetskaya Kultura skriver att förekomsten av oidentifierade flygande föremål (UFO:s) inte kan uteslutas och avslöjar att en sovjetisk stridsflygare hade stött på ett mystiskt föremål för två år sedan.

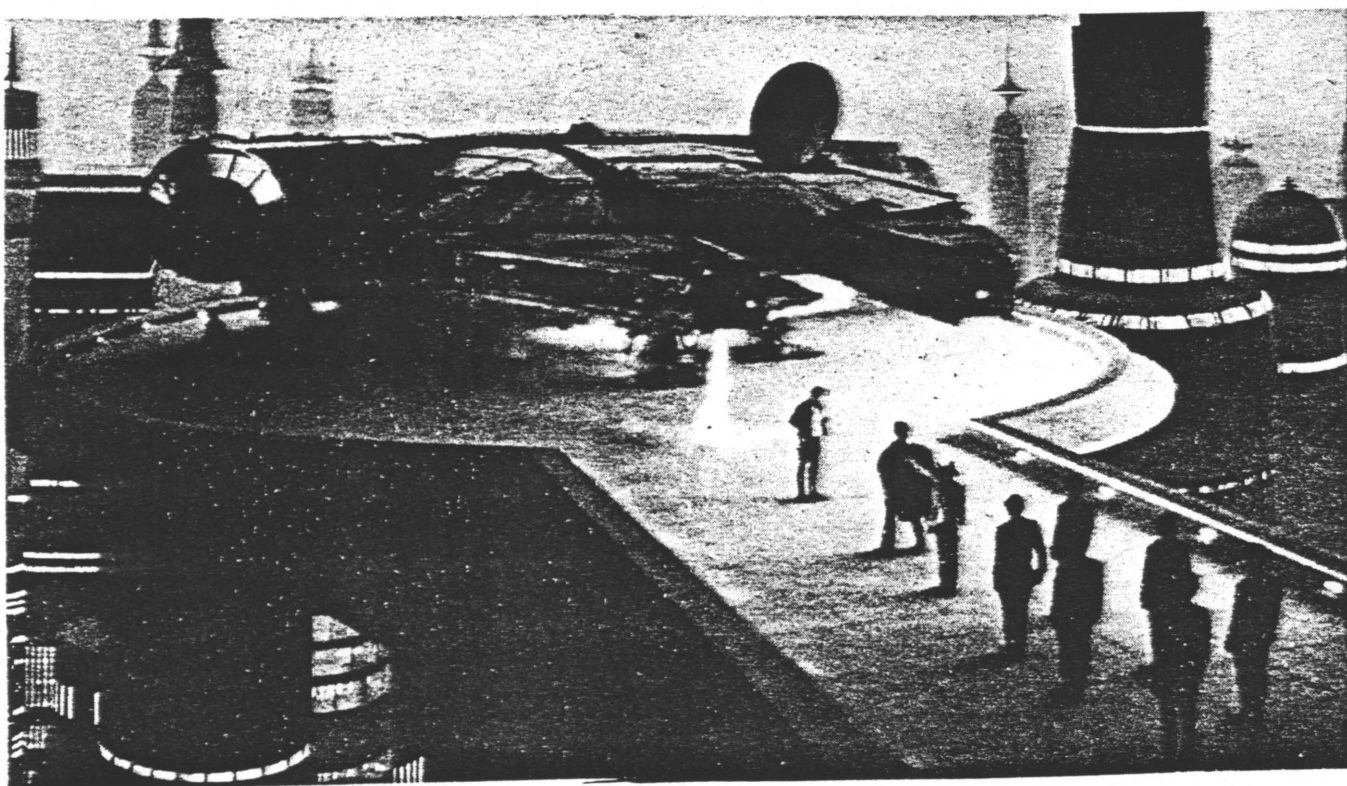
Tidningen säger att det fortfarande finns en hel mängd oförklarliga fenomen bakom dessa rapporter om "flygande tefat" och påpekar det angelägna i att vetenskapsmännen samlar in och jämför så många upplysningar som möjligt inom detta område.

Som exempel på en nyligen inträffad, egendomlig händelse i Sovjet, omtalar tidningen att 1981 stötte ett stridsflygplan på en "eldboll" med en diameter på c:a 5 meter.

Vetenskapsmän påstod först att fenomenet var en "ljusboll", men skadorna på planet överensstämmer inte med påståendet.

Tidningen avslöjar även att Sovjet arbetar med planer på långa obemannade rymdfärder i avsikt att spåra tecken på civilisationer på avlägsna planeter.

(Vi har en känsla av att utgivaren av tidningen ifråga, vilken påstår att UFO:s existerar, verkligen bör vara på sin vakt. Ämnar han månne söka arbete på rymdhissen ?)

FALLET MED DEN FÖRSVUNNA GENERALEN

Då, som vi ju alla vet, UFO:s inte finns, måste en massa människor ha blivit verkligt förvånade då de fick se följande artikel, i extra svart tryck, på mitten av sidan 8 i Londons kvällstidning "The Evening Standard" den 19 aug. 1982.

UFO-kidnappningen upprör amerikanska armén.

LOS ANGELES, Tisdag. En uppgift om att en av Amerikas befälhavare i Vietnam, General William Westmoreland har varit "kidnappad av ett flygande tefat" utlöste full beredskap.

Uppgiften lämnades av den 49-åriga fru Edith Mello. Säkerhetspolisen försökte omedelbart spåra generalen. De misslyckades, varför trupperna vid armébasen i El Paso i Texas sattes i full beredskap.

"Vi sände ut en efterlysning" sade arméns talesman Ed Starnes. "Men 4 timmar senare bedömde vi kvinnans påstående som väl fantastiskt, varför vi återkallade efterlysningen."

Armén sade senare att de funnit General Westmoreland, men nekade att tala om var.

Herre Jösses! Vet inte amerikanska armén om att UFO:S inte existerar? Och vet de inte om att folk som rapporterar om UFO:s betraktas som knäppa? (Detta är om möjligt värre än Ike Eisenhowers berömda "försvinnande", för att i största hemlighet spana efter ett UFO eller UFO:s vid Muroc (Edwards Flygbas) i Californien den 20 febr. 1954)

Följande dag, fredagen den 20 aug. presenterade en morgontidning i London en utförligare version av historien:

General i UFO-skräck.

PANIK utbröt då en amerikansk Vietnam-krigshjälte rapporterades kidnappad av ett flygande tefat.

20.000 man sattes i full beredskap.

En kvinna berättade för polisen i Monahana, Texas, att hon och generalen hade bortrövats av främlingar, vilka svepte iväg med honom till yttre rymden.

Generalen återvände oskadd och kvinnan står nu under psykiatrisk observation. Men kan det möjligen tänkas att de sista två raderna i rapporten innehåller en varning till de personer som har tänkt att skicka in UFO-rapporter.

Är det inte i Sovjet som folk, vilka förargar myndigheterna på ett eller annat sätt plötsligt hamnar på det beryktade Serbskiy Institutet eller något liknande sjukhus där de tvingas genomgå behandlingar med injektioner av vilka en del tillfogar patienten kvarstående skador.

Skönjer vi här en skärpning av saker och ting ?

DET OKÄNDA är en ny tidning som kommit ut i handeln. Den innehåller mystiska och övernaturliga händelser. oförklarliga skeenden, olösta gåtor både i forntid och nutid samt en tidning om framtiden
Pris: 17:-kronor

- Det tycks vara ett hälsosamt ställe det här.
- Jajamen, då jag kom hit första gången kunde jag inte tala, hade knappt ett hårstrå på huvudet och orkade inte gå. Jag fick faktiskt förflytta mig krypande.
- Fantastiskt. Hur länge har ni bott här?
- Jag är född här!

- Jag har kommit på ett bra sätt att komma ifrån att spädbarn kissar på sig. Istället för att ge dom bröstmjölk, kan man ge dom torrmjolk.
- Men det hjälper väl inte? De kissar väl på sig ändå.
- Jovisst, men då är det bara att borsta av dom.

U.S.A ÖKAR EFTERFORSKNINGARNA PÅ OKÄNT LIV I RYMDEN

Enligt samstämmiga uppgifter i den Brittiska pressen, i slutet av 1982, har NASA erhållit ett oväntat stöd från den amerikanska kongressen. Detta innebär betydligt utökade anslag, vilket gör att de ämnar starta ett radiosökningsprogram i avsikt att finna okända civilisationer i världsrymden. "Ett program som skulle bli miljoner gånger mer omfattande än något liknande tidigare genomfört program."

Med en ny årlig budget motsvarande 1 miljon pund, hoppas astronomerna att inom de närmaste åren kunna avsöka åtta miljoner frekvenser i sitt sökande efter signaler som kan ha ett konstgjort ursprung.

Sökandet skall koncentreras till 773 st. stjärnor, vilka befinner sig inom ett avstånd från jorden på c:a 80 ljusår och vilkas ålder och sammansättning kan förutsätta möjligheten av att det kan förekomma beboeliga planeter runt desamma.

Gigantiska teleskop som kontrolleras av NASA och som kommer att utplaceras i USA (Kalifornien), Australien och Spanien deltar i programmet och sammankopplas med en speciell dator.

De radiofrekvenser man valt ut för närmare granskning ligger omkring det så kallade "vattenhållet", vilket innebär att dessa signaler inte förlorar så mycket i styrka under sin färd genom världsrymden. Detta inkluderar frekvenserna för hydrogen och hydroxyl, vilka båda medverkar vid bildandet av vatten.

Kongressens beslut att medverka till en utvidgning av NASA:s rymdforskning utgör resultatet av en diskussion mellan professor Carl Sagan och senator William Proxmire. Den senare har alltid varit en av de främsta motståndarna till idéerna att söka efter okänt liv, varvid han påpekat att detta inte var något annat än ett dumt slöseri med allmänna medel, men tydligen kunde Sagan övertyga honom om att det inte bara var ett billigt pris, utan att det även torde vara riskfyllt för mänskligheten att förbli ovetande om vad som finns i rymden runt omkring oss.

MEDLEMSAVGIFT 1984.

40:-

UNDER 16 ÅR

- 25:-

Kosmonauterna räddade till livet

Den 28 september exploderade en raket med två kosmonauter ombord vid den sovjetiska rymdbasen i Baikonur. Uppgifter om olyckshändelsen från den amerikanska underrättelsetjänsten har bekräftats från sovjetiskt håll.

Bekräftelsen kom vid en astronautikkongress i Bukarest. Där berättade kosmonauten Constantin Feoktistov hur olyckshändelsen gick till.

Kosmonauterna Vladimir Titov och Gennadi Strekalov satt fastspända inne i rymdfarkosten Soyuz-D-10, i raketens noskon. I tändningsskedet, ett par sekunder innan raketen skulle lyfta, skedde explosionen. Soyuzfarkosten var utrustad med räddningsraketer,

som slungade de två kosmonauterna ungefär en kilometer upp i luften. Titov och Strekalov utsattes för över 10 g (10 gånger normal tyngdkraft) då räddningsraketen rev iväg - men det räddade deras liv.

De tog mark fyra kilometer från startplattan, bräna av fallskärm och bromsade av laddningsraketer. Det är inte känt om kosmonauterna fått några allvarliga skador.

Startplattan förstördes helt. Men det finns två startplattor, så den saken lär inte innebära något större avbräck för verksamheten vid Baikonur.

Titov och Strekalov är gamla olycksfåglar i rymden. I april i år blev de tvungna att avbryta endockning till rymdstationen Saljut-7, då deras radarbom inte fällts ut och en anflygning för öga och hand misslyckades.

Nu skulle de föra upp en ny farkost till kosmonauterna Ljachow och Alexandrov ombord på Saljut 7. Ljachow och Alexandrov har varit mer än tre månader ombord på Saljut-7, och den farkost de för upp med har varit där lika länge. Det är vad den tål utan risk.

Enligt Feoktistov går det ingen nöd på dem, och enligt Tass fortsätter de sitt forskningsprogram utan tecken på att slutet för deras vistelse i rymden skulle vara nära förestående.

Den raket som exploderade var av en typ som använts sedan 1957. Endast det tredje steget är av nyare datum.

Soyuz-D10 skulle ha blivit den 55:e bemannade flygningen med den bäraketen.

JUHANI WESTMAN

USA BYGGER BAS I RYMDEN

LONDON. Inom kort kommer USAs president Ronald Reagan att ge klarteccken för ett nytt mångmiljardprojekt i rymden, erfar Ny Teknik. Redan nästa år startar arbetet på en första amerikansk permanent rymdstation.

En sådan rymdstation beräknas kosta mellan 3 - 5 miljarder dollar. De kommer att byggas i moduler och skickas upp med rymdfarkorna, tidigast 1990.

- Beslutet förbereds just nu för president Ronald Reagan och kommer att offentliggöras före årsskiftet, säger överste Gilbert D.

Rye, en av presidentens närmaste rådgivare i rymdfrågor, till Ny Teknik.

En rad amerikanska industrier arbetar med olika utkast till permanenta stationer, eller plattformar i rymden. Företagen backas upp av amerikanska rymdflygstyrelsen Nasa och försvarsdepartementet Pentagon.

- För första gången har USA en president som verkligen satsar på rymden, säger Gilbert D. Rye.

- Vi gör ingen hemlighet av att vi har militära intressen i rymden. Men vi har också viktiga kommersiella avsikter. Vi tror att alltmer av det amerikanska rymdprogrammet kan flyttas över från Nasa till den privata

industrin.

Praktiskt taget hela denna privata industri har i år arbetat mycket intensivt för att övertyga president Reagan om nödvändigheten av en amerikansk rymdstation. Det överraskande är att Reagan redan nu är redo för beslut.

- Presidenten vet att USA behöver en permanent plattform i rymden. Det är bara en tidsfråga innan han offentliggör sitt beslut, säger överste Gilbert D. Rye.

Det är framför allt två alternativa rymdstationer som studeras i USA:

■ **Rymdplattformen** är en enklare bemannad, eller automatisk, anläggning. Den ska fungera som kontroll- och kommunikationscentral

för rymdfarkosterna, som servicemodul och vetenskapligt laboratorium.

■ **Rymdoperationscentralen** är en mer avancerad och bemannad anläggning. Där ska man kunna sköta underhåll av både rymdfarkoster och satelliter. Därifrån ska man också kunna avfyra rymdfarkoster mot nya och högre omloppsbanor dom man inte når från jorden. Tolv personer ska kunna vistas där i tre månader.

Hittills har amerikanska astronauter vistats som mest 84 dygn i rymden. Sovjetiska kosmonauter har kunnat arbeta i 211 dygn. Sovjet har en rymdstation Saljut-7, i omloppsbanan runt jorden sedan åtskilliga år.

CHRISTER LARSSON

**Drama ur
verkligheten**

En okänd rymdfa

I januari 1977 blev gården Ripperstone i Syd-Wales centrum för en serie oförklarliga händelser. Ägarna, Billy och Pauline Coombs och deras fyra barn, förföljdes av lysande rymdföremål. Skrämmande, robotliknande varelser iakttogets. Från alla håll i trakten strömmade snart rapporterna om s k "flygande tefat" in till myndigheterna.

Vad låg bakom? Var det utomjordiska varelser som valt den här trakten för sina manifestationer? Allt eftersom veckorna gick tätnade mysteriet och samtidigt steg paniken hos familjens medlemmar.

●●● Sommaren var förbi, det var nu de första dagarna i september. I två månader hade allt varit lugnt och normalt. De hade inte sett några egendomliga flygande föremål, inga skrämmande varelser. Och TV och bil fungerade som de skulle.

Och så en eftermiddag, när Pauline var inne i samhället och Billy var klar med plöjningen, hände något. Han hittade 12-årige sonen Keiron på bakgården, vit i ansiktet.

— Det var något inne i huset, pappa, sa han darrande. — Jag skulle gå in och ta något att dricka och så såg jag genom fönstret i vardagsrummet något svart som rörde sig...

Billy kände irritationen och oron växa inom sig.

— Vad menar du? Något svart...?

— Ja, det var något långt

och svart, som en stor svart karl, och han rörde sig runt i rummet, först mot fönstret nära TV:n och sedan mot andra väggen. Han rörde sig så konstigt så jag blev rädd. Och jag visste ju att huset var låst och jag var den enda som hade nyckel, så det måste ju vara något konstigt.

Billy tog nyckeln från sonen, gick in och sökte hastigt igenom huset.

— Vad det än var, så finns det inte kvar, sa han. Och du — vi säger ingenting till de andra, lova mig det!

Men på kvällen när Pauline skulle sätta på TV:n gav hon till ett förargat utrop.

— Jag kan inte få den att fungera, Billy. Konstigt, den var ju som den skulle i går kväll.

Så hade det alltså börjat igen...

Det var också Keiron som råkade ut för nästa skrämmande händelse. På lördagskvällen någon vecka senare lät Billy pojken ta traktorn ner till ett av gårdarna för att se till stängslet. På väg tillbaka dök en person upp som ur tomma intet framför traktorn — en kvinna klädd i vitt och med långt vitt hår. Keiron hade inte en chans att stanna utan körde rakt på henne. Han kände stöten i traktorn när hjulen gick över henne och så fort han lyckats bromsa in kastade han sig av för att se vad som hänt. Men det fanns ingen där...

Kunde Keirons egendomliga upplevelse ha något att göra med att rapporterna om UFO:s nu börjat strömma in igen? Hade de objudna gästerna åter börjat sina besök på Ripperstone Farm?

Hundra kor försvann ur låst ladugård

Billy huttrade i sin gamla jacka, på väg hem efter att ha sett till korna. Klockan var ett på natten, men de här nattliga besöken i ladugården var nödvändiga den här tiden på året, eftersom så många av korna kunde kalva när som helst. Och de senaste veckorna hade djuren verkat oroliga. Ett par gånger hade de till och med gripits av någon sorts masspanik, när de varit på bete, och rusat igenom både elstängsel och taggtråd för att komma ifrån gärdet där de gått.

Men i kväll hade allt verkat

lugnt och han hade låst om dem i förvisning om att få sova lugnt resten av natten.

En telefonsignal nådde honom så snart han steg in i huset. Det var grannen, Martin Chambers. Och han lät upprörd.

— Hela din förbaskade besättning — måste vara ett hundratal djur — har trampat omkring på mina marker i över en timme nu. De har trampat ner betet för mina kor och...

Billy skrattade lite.

— Det kan inte vara mina djur, sa han. Jag kommer just från ladugården där jag har varit senaste timmen.

— Jaså, det är därför du inte svarat, jag har ringt i ett. Och nog är det dina kor, dom har alla gulgröna knappar i ena örat, det är ju din märkning, eller hur?

Billy drog efter andan. Jo, visst var det hans — vad var det nu som var på gång?

— Dröj lite, sa han och höll ifrån sig luren. Det här var ju vansinne. Han hade under samtalet stått i den öppna dörren med blicken på ladugården och den upplysta planen framför den. Allt var lugnt, korna inlåsta och i ro för natten. Nu sprang han nedför uppfartsvägen. Han nådde ladugården — och blev stående med gapande mun.

Tomma bås mötte hans blick. Ingenting där utom halmen. Alla de hundra korna var försvunna. Och ändå hade ladugården stått låst som han

13 kost har landat...

lämnat den.

Detta var ofattbart, osannolikt! Han hade ju varit hos dem för bara fem minuter sedan! Även om de kunnat ta sig ut — och hur skulle de ha kunnat göra det — så skulle de ha behövt minst en kvart för att passera boningshuset och han skulle ha sett — och hört — dem genast.

Och ändå hade hundra kor försvunnit och åter dykt upp på Martins gård. Och hur kunde de ha varit där i över en timme när han varit här hos dem under samma tid?

Han kunde inte förklara för Martin, orkade inte ens försöka. Han gick tillbaka in och mumlade något om att Martin hade rätt och att han skulle komma ner och driva dem tillbaka.

När han skulle starta bilen var batteriet dött. Han steg ur och såg neråt vägen. Han måste gå den kilometer som skiljde gårdarna åt. En blek nymåne hängde över den välbekanta vägen. Han hade gått den många gånger, men nu var han rädd — mycket rädd.

Människor eller robotar?

Pauline var den enda Billy anförtrodd sig åt. De kom överens om att inte berätta episoden vidare, ingen skulle i alla fall tro dem. Men en vecka senare inträffade något annat oförklarligt.

Tillsammans med äldste sonen Clinton hade Billy arbetat vid ladugården. Clinton hade

tagit sexton unga kvigor till bete i en av hagarna i närheten. Några minuter senare var hagen tom och de sexton kvigor återfanns i en annan hage, vars grind också var säkert tillsluten med hänglås.

Billy var tvungen att berätta för Clinton om djuren som försvunnit och återfunnits hos grannen. Det enda han inte nämnde var att djuren *samtidigt* funnits på båda ställena. Det fanns en gräns för vad han kunde belasta Clinton med.

Någonting var förändrat kring Ripperstone Farm. Alla som bodde i trakten kände det. Rapporter om okända flygande föremål och möten med mystiska självlysande gestalter fortsatte att strömma in till myndigheterna, som föredrog att tåga och hemligstämpla sina undersökningar.

Billy och Pauline var medvetna om att själva atmosfären kring gården var en annan. Korna var fortfarande oroliga och åt dåligt, de mjölkade också mycket sämre. Men det var mer än så. Så här i mitten av december var det vanligtvis bittert kallt i uthusen, för vinden som svepte in över klippan kom från Nordatlanten. Men den här vintern var luften runt uthusbyggnaderna oförklarligt varm dygnet runt och ingen vind tycktes blåsa. Och allt var så egendomligt tyst. Råkorna hade inte kommit i flockar som vanligt det här året och det fanns inga sturar eller svalor i skyn som det

brukade.

Ytterligare ett par gånger hade det omöjliga inträffat — alla djuren hade spårlost försvunnit, för att dyka upp på en granngård. Två kor och tre kalvar hade försvunnit för att aldrig återfinnas. Och vid ett tillfälle hade Billy sett två skrämmande uppenbarelser — om de var människor eller robotar kunde han inte säga — i närheten av boningshuset. De hade glidit bort i skymningen och han hade inget sagt till Pauline, men minnet bet sig fast hos honom och ville inte släppa.

"Vi måste flytta innan det är för sent..."

En kväll fick de besök av en ung man från London, vid namn Paul Palmer. Han hade en fil kanexamen i bland annat psykologi, men hade studiet av UFO:s som hobby.

I sex timmar diskuterade de sina upplevelser med Paul, som var övertygad om att manifestationerna var "utomjordiska". Han hade också en klar teori varför Ripperstone Farm kommit i centrum för de objudnas intresse.

UFO-aktivitet koncentrerades ofta till platser där armé, flotta och flyg hade förläggningar — allt fanns samlat i St Brides Bay, som hade både en raketbas, en bas för jaktplan och tunga tanks och en radarstation för undervattensspaning, mycket av det topphemligt.

Men familjen Coombs och Ripperstone Farm erbjöd också utmärkt material för studiet av mänskligt liv. De var en stor familj, representerande olika åldrar. De levde relativt isolerat, vilket tillät en närgången granskning av mänskligt beteende. Omgivningarna gav tillfälle att samla in prover av jord, gröda, etc. Och gårdens djur fanns också som studieobjekt.

Allt — de mystiska varelserna, det svedda gräset där "tefaten" observerats, ljusfenomenen — tydde på att det verkligen rörde sig om utomjordiska fenomen. Och att de närgånget granskades, inte minst djuren. Som förmodligen också utsatts för experiment — hade bortförts och senare placerats på annan plats i vad som kunde varit övningar i att avmaterialisera och åter materialisera.

Paul stannade över natten och blev nästa dag åsyna vittne till hur samtliga gårdens djur inte mindre än tre gånger förflyttades till angränsande gårdar, från vilka de drevs tillbaka till Ripperstone Farm och låstes in. Det var en ganska skakad ung man som återvände till London och vad Pauline och Billy beträffar var de fullkomligt utmattade av dagens händelser.

Den kvällen hade de ett samtal.

— Det verkar som om det började bli omöjligt för oss att stanna, sa Billy. Och det är

Två varelser med ansikten som vaxdockor

nte bra för barnen, de blir allt mer uppskrämda. Och jag är också rädd att någonting ska skada dem.

— Jag också, medgav Pauline och började gråta. — Billy, vi flyttar härifrån innan det är för sent. Lova mig det!

Pauline vaknade i bländande ljus.

De somnade båda så snart de kommit i säng. Men någon gång senare under natten vaknade Pauline till bländande vitt ljus. Det första hon såg var sina armar, som hon lyft som skydd mot ljuset. I ena armen satt ett föremål, en liten metallpinne, nedstucken. I nästa ögonblick blev hon medveten om att något var på tok. Hon låg inte i sin säng, hon satt upp, hopkrupen med armarna över ansiktet... men var?

Ljuset dämpades lite och hon öppnade ögonen och såg sig om. Var det en dröm? Vad gjorde hon här? Och vilka var de här varelseäna?

Hon satt på en bänk gjord av något som såg ut som vit plast, i ett halvcirkelformat rum. I ena ändan av rummet såg hon en enorm skärm, prickad av ljus som tycktes blinka i serier... rött... blått...

gult... grönt... rött... blått...

Framför skärmen såg hon en gestalt i silhuett och två andra gestalter nalkades bänken där hon satt. De såg ut som kvinnor, iklädda likadana mörka tröjor och kjolar. De hade båda mörkt hår och klara blå ögon och deras ansikten såg ut som vaxdockors. Var det ett försök att se "människa" ut — en sorts maskering för att få henne och andra jordiska varelser att bli mindre uppskrämda?

För hon visste nu var hon befann sig — inuti en av de där lysande farkosterna. En öppning i väggen ledde till en ramp som i sin tur förde ner till vägen, den välkända vägen som ledde ut från Ripperstone Farm.

De två varelsernas blå ögon betraktade henne oavvänt. Deras ansikten var uttryckslösa masker. Men — och det var något otroligt, fantastiskt — hon upplevde ingen rädsla, bara förundran och något som nästan kändes som glädje.

Hon behövde inte vara rädd. Hon visste det, men hur? Var det en förvisning som de där ögonen förmedlade till henne? Hade hon någonsin blivit skadad? Och Billy och familjen — hade de någonsin skadats? Nej, de hade blivit skrämda, men ingen hade gjort dem illa. Det var naturligt att man blev skrämd av saker som man inte förstod, men om lite rädsla kunde leda till större förståelse, så var det kanske ändå någon mening med den.

Nej, hon behövde inte vara rädd... Och i detsamma började ljuset lysa klarare och hon kände en matthet komma över sig och höll upp händerna för ögonen igen för att inte bli

bländad...

När hon vaknade låg hon åter i sin säng med Billy snarkande vid sin sida.

Ovanför hustaket såg de rymdfarkosten

Billy märkte på morgonen att Pauline var annorlunda. Det var som en börda lyfts ifrån henne. Och när han ville ta upp frågan om deras eventuella flyttning från gården slog hon bort ämnet. Senare, sa hon, vi kan tala om det senare. I stället föreslog hon att hela familjen skulle fara ner till morföräldrarna i Milford Haven efter kvällsmaten.

Det blev sent. Paulines goda humör smittade av sig på de andra, bara Billy förstod fortfarande inte vad som fått henne att plötsligt ändra sinnesstämning så totalt.

De var nästan hemma igen när de, rakt framför sig såg en jättelik glob av klart orange-färgat ljus. Den glödde mot natthimlen där den hängde orörlig strax ovanför ladugården, i storlek och lyskraft som solen.

Det var som om de alla anat att de skulle finna den där, väntande på dem.

Utan ett ord lämnade de bilen och vandrade ner mot det lysande föremålet. Det fanns ingen rädsla, ingen tvekan längre.

Det var Pauline som bröt tystnaden.

— Är det inte vackert? viskade hon. Är det inte det vackraste ni någonsin sett?

Billy tog hennes hand och hon log mot honom. Så vände hon sig mot barnen.

— Titta, viskade hon och såg åter mot ljuset. Och i detsamma började den jätte-

lika globen att röra sig mjukt, svängde från sida till sida som en lysande pendel. Det var som om den sänt en hälsning till dem. Billy såg att Pauline log och utan att vända bort blicken från rymdskeppet viskade hon: — Fortsätt att titta, kära. Nu ger den sig av...

Han såg upp och i samma ögonblick sköt den fart och försvann upp mot den mörka natthimlen.

Paulines hand tryckte hans hårt och han såg att hennes ögon var fulla av tårar. I tystnad gick de tillbaka hem. De satte sig ner runt köksbordet, fyllde av vad de nyss upplevt.

— Det är över nu, eller hur? sa Billy till sist. Pauline nickade. Så berättade hon vad som hänt henne natten innan.

— Var det en dröm? undrade Billy.

Pauline sa ingenting, log bara för sig själv — och plötsligt såg de det röda stickmärket på hennes underarm... □

Jag har skrivit ned familjen Coombs historia så noggrant som det varit möjligt. Jag har tillbringat veckor med dem, tvingat dem att återuppleva händelserna gång på gång. De har aldrig ändrat sina historier. De har erbjudit sig att gå igenom prov med lögn-detektor för att bevisa att de talar sanning.

Historien är över för deras del, men mysteriet kvarstår. Personligen är jag övertygad: vi är inte ensamma. Det är förmåtet att tro att vi skulle vara de enda levande varelserna i världsrymden.

Och ändå förblir de aldrig accepterade, de ovälkomna — de oinbjudna.

Clive Harold

" Den lille orientaliske ryddmannen "

ännu en anmärkningsvärd närkontakt
av 3:e graden från Italien.

Den lokala dagstidningen Gazzettino från den 4 febr. 1979 hade en notis om en påstådd händelse, vilken verkade så ovanlig att den påkallade en omedelbar undersökning.

Rapporten, kompletterad med ett foto av ögonvittnet, beskriver observationen, c:a 4½ månad tidigare och i fullt dagsljus, av ett landat föremål av okänt ursprung och till och med en av dess passagerare.

Händelsen hade ägt rum måndagen den 18 sept. 1978 omkr. kl. 15.30 på en liten ort känd som Malaria i Porto Nogaro-området. Det är en liten by som tillhör San Giorgio di Nogaro, en stad i Friuli-Venezia Giulia regionen i Udineprovinsen.

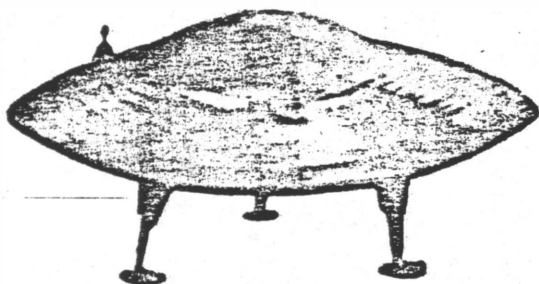
Ögonvittnet, en järnvägsanställd vid namn Giorgio Filiputti, född 1921 och numera bosatt i San Giorgio di Nogaro med adress Via Isanzo nr. 18, gift och familjefader, ivrig jägare och fiskare, och eftersom det var en vacker dag med få moln på himlen hade han bestämt sig för att gå och fiska i floden Corno, nära det ställe där den utgrävda Zumieli-kanalen rinner in. När han sitter där bryts plötsligt tystnaden av ett skarpt gällt visslande ljud, vilket han senare då han berättade för utredaren, jämförde med ljudet från en helikopter eller " någonting som skär i luften ". Hans första tanke var att ljudet kunde härröra från den närliggande stålfabriken vid Aussa-Corno-vägen, eller från något instrument i omgivningen (en vanlig upptrappning av hypoteser som en individ ofta tillgriper i försök att på ett neutralt sätt försöka beskriva vad han upplevt eller sett). Samtidigt med visslingsljudet kände han en tilltagande spiralrörelse (virvel) i luften bakom sig, vilken åstadkom krusningar på vattenytan där han fiskade och som ruskade om vegetationen bredvid honom. Utöver detta hördes inget, utom en avlagset ylande hund. Detta inträffade ung. 3 minuter innan han började misstänka att dessa ljud inte kunde härröra sig från någon vanlig typ

16

av apparater. Därför fortsatte han att reflektera: "Maskineriet i stålfabriken kan inte åstadkomma dessa ljud," och: "Är det vinden som krusar vattenytan?"

Nu hade vinden ökat och han kände att om den fortsatte skulle det i varje fall vara omöjligt att fortsätta fisket. Därför tänkte Filiputti kliva upp på den lilla åbanken och se efter varifrån detta egendomliga visslande och väder-rubbnings kunde komma.

På det här stadiet vill vi emellertid låta ögonvittnet med sina egna ord berätta fortsättningen, taget från ett band som spelades in vid första intervjun i febr. 1979. (Även den andra intervjun, som gjordes den 18 nov. 1979, har använts för att slutligt kunna klarlägga detaljerna kring mötet med "föremålet" och dess passagerare).

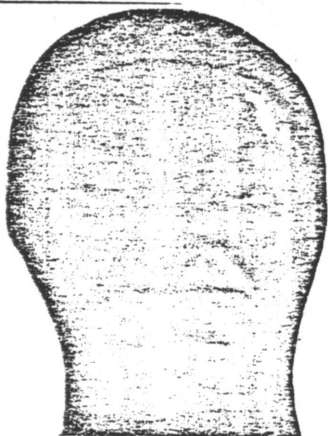
Från bandinspelningen

Filiputti: Då jag kom upp på åbanken blev jag rädd, fruktansvärt rädd, vid åsynen av ett i högsta grad ovanligt föremål som stod på ett torrt gyttjeområde, beväxt med låga buskar, inte mer än 20 meter från mig. Från min position kunde jag se den helt klart. Den liknade ett ägg eller en helhet något tillplattad. Den var c:a 5 meter i diameter och med en kupol på översidan. Den stod på marken med 3 st tjocka ben på ung. $1\frac{1}{2}$ meters höjd. Dessa ben tycktes vara delade i två delar, nästan cylindriska och den övre delen grövre än den nedre. Med andra ord fick jag intryck av att benen bestod av 2 tuber där den mindre kunde skjutas in i den grövre. En annan sak som jag måste nämna är att benen avslutades mot marken av släta "plattor".

. Föremålet var helt slätt utan fönster eller öppningar. Dess höjd från marken till toppen på kupolen kunde väl vara så där 3 till 4 meter. Dessutom kan jag nämna att den verkade vara tillverkad av metall, mässing eller gulaktig metall som reflekterades i solljuset och avgav guld-silver-reflexer. Likadan tycktes undersidan mot marken vara, om än något mörkare, men detta kunde bero på att solstrålarna inte nådde densamma. Sedan, nästan omedelbart, såg jag någon komma fram från höger bakom kupolen och gå utmed kanten av plattan.

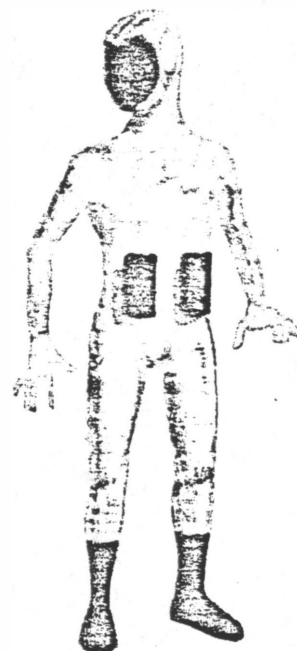
Fråga: Beskriv hans utseende.

Filiputti: Min första tanke var att det kunde vara en innevånare från något asiatiskt land. Nå väl, hans anletsdrag kunde i varje fall jämföras med någon som härstammar från dessa avlägsna regioner. Hans längd var kanske omkring 1,3 m. i varje fall inte över 1,4 m. och han bar en tätt åtsittande overall som endast lämnade ansiktet bart. På fötterna hade han skor som liknade de skor som fall-skärmsjägarna brukar ha, matt svartfärgade. Hans mörkbruna ansikte hade mandelformade ögon som sträckte sig mot den plats där öronen borde vara, vilka jag inte kunde se eftersom den delen täcktes av overallen. Näsan och munnen var helt normala. Från det ögonblick jag fick syn på honom lade jag märke till att ögonen var vidöppna, med pupiller som föreföll mig vara större och något mer utskjutande än hos orientaler, vilka jag har sett på TV ibland. Jag måste också berätta att klädesplagget som han bar påminde mycket om de moderna fiskimitationstyger och att han bar 2 st. lådor, ung: vid midjan, med samma färg som skorna och omkring 15 cm höga och 8 cm breda, vilka liknade patronväskor och gav ett bestämt intryck av att hållas på plats av " någonting". Han bar vita handskar.

" BÖCKER

GEORGE JOHANSSON
S-F-författare
har skrivit:
Uppbrott från jorden. 37:-
Planetjakten 37:-
Bonniers Juniorförlag

18

För att återvända till ansiktets utformning vill jag påstå att jag gett en så detaljerad beskrivning som det är möjligt för någon att ge, efter att ha sett en person i dykardräkt. Då jag först fick se denne "asiatiska pygmé" överraskades jag av en stark känslöförlamning, delvis beroende på häpnad och delvis på rädsla, därför att allt detta kom som en total överraskning. Och då jag följde honom med blicken slog det mig att jag omöjligt kunde beskriva den situation jag plötsligt hamnat i. Det måste emellertid sägas att då han fick syn på mig, verkade det som om även han blev överraskad och förvirrad, eller snarare bekymrad över att se mig. Kanske var han övertygad om att det inte fanns någon varelse i närheten just då. Detta bidrog till mitt beslut att överge min första tanke på att hastigt dra mig tillbaka och simma över floden och fly. Därför stod jag kvar där jag var c:a 20 meter från farkosten.

Fråga: Vad hände sedan?

Filiputti: När han blev medveten om min närvaro stannade han till några ögonblick, möjligen lugnad av det faktum att jag inte tycktes innebära någon uppenbar fara. Sedan fortsatte denne behändige "oriental" att gå utmed kanten på "tefatet" med beslutsamma och snabba rörelser tills han slutligen böjde sig ner och vidrörde något intill kupolens bas.

Fråga: Hur såg detta "något" ut?

Filiputti: Det är inte lätt för mig att beskriva vad det var han lade sin hand på. Under alla förhållanden liknade "manicken" en halvmåne eller en hästsko. Därför kan man säga att det såg ut som någonting halvrunt. Jag lade märke till detta för att det stack upp från en helt slät yta på farkosten. Han fortsatte att hålla handen på föremålet i c:a 3-4 min. varunder han hela tiden stirrade på mig. Med andra ord höll han ett öga på mig hela tiden. Kanske för att övertyga sig om att han kunde utföra sin manöver utan att jag kom närmare farkosten. Jag måste starkt betona att det enligt min åsikt måste ha varit något fel på farkosten och den här manövern torde ha varit ett försök av mannen att reparera den.

ÅRSMÖTE

FOLKETS HUS

SÖDERBÄCKE

29/1 -84

KL 18⁰⁰

19 Fråga: Fortsatte dessa "visslingar" och luftströmmar som först hade påkallat din uppmärksamhet?

Filiputti: Luftströmmarna hade försvunnit, medan å andra sidan ljudet fortfarande hördes, även om det var betydligt svagare.

Fråga: Fortsätt att beskriva vad som hände.

Filiputti: Ung. 5 min. hade gått sedan varelsen visade sig. Sedan han avslutat sin manöver kom han glidande i min riktning samma väg som tidigare, fast i motsatt riktning och försvann ur min åsyn bakom kupolen och in i kabinen, vilken utan tvivel fanns på farkosten även om jag inte såg den. Några sekunder senare hördes ett kraftigt mullrande ljud, ungefär som en öronbedövande åskknall och sedan en synnerligen skärande vissling - båda kom från undersidan av farkosten - vilken höjde sig vertikalt. Den höjde sig sakta rakt upp. Eftersom den steg vertikalt kunde jag se undersidan. Den var kupig och ytan såg ut att vara överdragen med ett nätverk av balkar, eller mera som ett rutformat galler. Landningsställena drogs in i farkosten omedelbart efter starten och detta bekräftade mitt tidigare antagande att farkosten stod på indragbara ben. På undersidan såg jag en blåaktig låga. Det var en eldtunga på c:a 60 cm och hade samma färg som en brinnande gaslåga. När den nått en höjd av omkring 10 meter vände den snabbt över på sidan så att jag för några sekunder kunde se den i profil. Den försvann i sydvästlig riktning med en enorm hastighet. Den var helt försvunnen på några sekunder. Tiden från det att jag kom upp över flodbanken och till farkosten försvann kunde väl vara omkring 6 minuter.

Missat nästa nummer av Teknikmagasinet! Prenumerera nu med nedanstående kupong. Billigt. Enkelt. Och bekvämt.

Jä, givetvis vill jag prenumerera på Teknikmagasinet! 3 nr för 33:-. Från nästa nummer. Jag betalar inget nu, utan först när inbetalningskortet kommer. Erbjudandet gäller t.o.m. 15 december.

Personnr = Kundnr:	
33 135 003 004	
Efternamn:	Förnamn:
c/o:	
Gatuadress:	
Postnr:	Postanstalt:

TEKNIKMAGASINET

SVARSPOST
Kundnummer 31843428
103 60 STOCKHOLM

PRESS DATA

"
JRSÄND
KUPONGEN
1
BEV

DAGS OBSERVATION I HAGGE

Vad var det som flög över Haggen, det undrar Vivi Sterner och Lisa Åhlström hemmahörande i Ludvika.

Det var den 24 juli -83 omkr. kl 13⁰⁰ som de två observerade det flygande objektet. Vivi Sterner berättar:

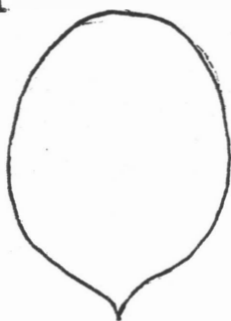
"Vi hade paddlat ut till Snöåön i sjön Haggen söder om Ludvika och låg och solade på rygg i en glänta på öns södra del. Plötsligt ser jag ett mörkt föremål komma glidande söderifrån rakt över gläntan i rak och jämn takt. Blev först förstummad över synen men gjorde sen min väninna uppmärksam på föremålet så hon hann också se det innan det försvann norrut.

En motorbåt befann sig samtidigt på sjön varför det inte gick att avgöra om det kom något ljud från föremålet. Storleken är svår att bedöma då man inte kunde uppfatta hur högt över träden det gick."

Lisa Åhlström uppfattade höjden ungefär som svalorna flyger vid vackert väder och storleken som en utströckt tallrik.

Vittnenas uppfattning av föremålet.

N

S

VIVI STERNER

LISA ÅHLSTRÖM

FÖRSLAG TILL VERKSAMHET 1984

Framlägges för beslut till årsmötet 29 jan 1984

FÖRENINGSTRÄFFAR

29 jan -84 Årsmöte Söderbärke
 11 mars-84 Ludvika med observationskväll
 10 sept-84 Björsjö med observationskväll
 20 nov-84 Smedjebacken med observationskväll

INFORMATIONSKVÄLLAR

Våren-84 i Ludvika
 Hösten-84 i Smedjebacken

OBSERVATIONSKVÄLLAR

Jan 8 Aug 26
 Febr 19 Sept 10 23
 Mars 11,25. Okt 15,28.
 April 8,22. Nov 11,20.
 Maj 4,20. Dec 2.

TAG MED
 FÖRSLAGET TILL
 ÅRSMÖTET

STYRELSEMÖTEN

Jan 23, Mars 5, Sept 3, Nov 12.
 Vid behov kan styrelsen sammankallas

ÅRSMÖTE 29 jan 1984
 ÅRSMÖTE 27 jan 1985

TISDAGEN DEN 29 JANUARI 1984 i FOLKETS HUS

SÖDERBÄRKE

KL 18,00

ÅRSMÖTESFÖRHANDLINGAR

SERVERING

VÄLKOMMEN

OBS Det är här Du har möjligheter att påverka
 föreningens verksamhet. Gör din stämma hörd.

VÄLKOMMEN

RAKET- FEL hotar försena RYMD- LABBET

Uppskjutningen av det europeiska rymdlaboratoriet Spacelab riskerar att försenas. Anledningen är att ett fel upptäckts på rymdskyttelns starttrakter.

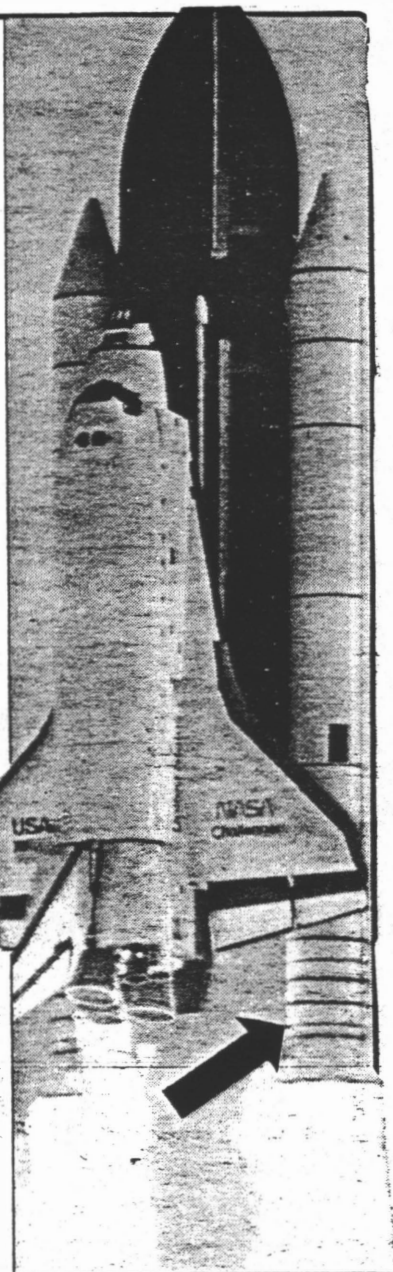
För att ta sig upp i bana har skytteln hjälp av två stora raketer, som när de gjort tjänst skjuts loss, faller till marken och bärgas.

När raketerna efter Challengers senaste start undersöktes upptäcktes att ett skyddsskikt mellan raketens vägg och drivladdningen bränts igenom. Om inte bara skyddsskiktet, utan också raketväggen bränts igenom hade Challenger i bästa fall endast drivit ur kurs och tvingats avbryta flygningen. I sämsta fall hade raketerna exploderat och de fem astronauterna ombord hade omkommit.

Enligt planerna ska rymdskytteln Columbia, äldre syster till Challenger, föra upp Spacelab den 28 oktober. Nu undersöks om felet på starttraketen kan tänkas upprepas. Om den möjligheten finns, då uppskjuts Columbias flygning med stor sannolikhet.

Stalltipset är att det blir ett avbrott i rymdfärjans rymdprogram på flera månader.

Spacelabexperimenten är bundna till årstid och belysningsförhållanden. Om Columbia inte

Rymdfärjan Challenger med de två starttrakterna och bränsletanken i mitten

kommer iväg den 28 oktober kan nästa Spacelabstart ske först i mars eller april.

JUHANI WESTMAN

Rymdfabrik om fyra år

Det amerikanska företaget Fairchild har kommit överens med Nasa, rymdflygstyrelsen, om att år 1987 sända upp en fabrik i rymden. Där ska företag som är intresserade få hyra in sig.

En tänkbar kund är McDonnell Douglas. Företaget har tidigare experimenterat med läkemedelsframställning i rymden, och uppges vara intresserat av att starta en tillverkning.

Det är framförallt läkemedelsindustrin som kan dra nytta av att tillverka känsliga kemiska föreningar i vacuum och tyngdlöst tillstånd. Men också vissa metallegeringar kan bli intressanta.

Nasa har länge varit intresserad av att sända upp en rymdfabrik. Men få företag har hittills kommit fram med konkreta förslag på vad som kan tillverkas i fabriken.

Rymdplattformen beräknas kosta uppemot 1,5 miljarder kronor och ska ligga i bana under 12 år.

Attaché, Los Angeles

2-4.12 Swecon. Årets stora svenska sciencefiction-kongress. Landets alla sf-fans samlas till stor festival om och kring sciencefiction. Filmer, utställningar, debatter, aktivitetsrum, försäljning och mycket annat. Delta-garavgift för alla dagarna är 90:- (pg 70 85 25-1). Information från: Kaj Harju, tel: 08/93 92 29.

6.12 Stor UFO-debatt. Tidernas fight mellan Stockholms UFO-förening och Föreningen för Vetenskap och Fortbildning, en förening som kämpar mot övertro och allt slags vidskeplighet. Kulturminister Bengt Göransson ska delta. ABF-huset, Beskow-salen, Stockholm. 19.00.

CARLSEN COMICS= Serietidningar finns följande

Linda och Valentin nr1-8 15:75 per st.

Den levande Guden C,a 17:- kr

Simons Äventyr.1Slavarna 96s C:a 27:- 2.Majlis 48s 15:75

3.Stad NV nr 3 96s 33:50

Conan nr1-4 C:a 15:75 per st

2000-talet Foss 144:- C,a 79:- kr

23 MYSTISKA FÖRSVINNANDEN

Amy Johnson blev känd efter flera våghalsiga flygningar. Hon hade en säker orienteringsförmåga, men hade alltid stora svårigheter att landa.

FLICKAN SOM FLÖG TILL INGENSTANS

I vraket efter hennes flygplan fanns liket av en mystisk man. Men Amy Johnson själv, den världsberömda kvinnliga piloten, var borta. Hade hon överlevt? Lever hon fortfarande någonstans under falsk identitet?

Text: BERNHARD CONNOR

De kallade henne imperiets ambassadör och den modigaste kvinnan i världen.

Amy Johnson må ha varit bådadera. Hon har också under de senaste trettiåtta åren varit centralgestalten i ett mysterium som än i dag sysselsätter flygplansexperter och myndighetspersoner som fortfarande letar efter ett svar på hennes plötsliga och berömda försvinnande.

Det var år 1941 som planet hon antogs flyga störtade i Themsen under mycket hemlighetsfulla former.

Vi vet så pass mycket som att kroppen av en man som aldrig identifierats hittades i vraket. Men Amy Johnsons kvarlevor återfanns aldrig.

I dag är de tre mest populära teorierna att den mystiske passageraren var hennes älskare, att "passageraren" i själva verket varit piloten och att hon inte alls varit ombord, och att Amy Johnson iscensatte sitt eget självmord.

En lätt utväg

Den sista av dessa teorier är kanske den intressantaste, eftersom Amy Johnson brukade påstå att hennes ursprungliga avsikt med att lära sig flyga år 1928 var att ta livet av sig själv så snabbt och smärtfritt som möjligt. För henne föreföll det vara den lättaste utvägen.

Hon var född i en strängt religiös familj i Yorkshire, men hade en vild och lidelsefull sida i sitt väsen, som oroade hennes föräldrar. De ogillade hennes utmanande livsföring, hennes ständiga begär att jävla med de djärva män som omgav henne, och framför allt ogillade de hennes många kärleksaffärer.

I mitten av tjugotalet hade hon fallit huvudstupa för en schweizisk playboy som efter att en kväll ha ätit middag med Amy på Savoy Hotel i London bekände att han just hade gift sig med en annan.

Den kvällen beslutade hon sig för att lära sig flyga och lämna den här världen för full maskin.

Nya kärleksförbindelser

Hon var den första kvinnan som fick flygcertifikat av Luftfartsministeriet, men hur otroligt det än låter med tanke på det hon åstadkom hade hon mycket liten naturlig talang för flygning. Ända till slutet var hennes förmåga att landa nästan helt obefintlig.

En av hennes flyglärare sa senare:

Forts på sid 66

hur dåligt hon blindflög, och var alltid håpen över hennes långa flygfärder, som måste ha försatt henne i många hemska situationer.

Vid den tidpunkt då Amy fick sin flyglicens. (och fortfarande, enligt många, var en ren nybörjare) hade hon redan skaffat sig världsrykte genom att flyga till Australien.

Men det som innebar den största förändringen i hennes liv var när hon lämnade Brisbane för att flyga till Sydney i en åttapassagerares Avro och mötte sin co-pilot Jim Mollison, en före detta boxare och äventyrare från Glasgow.

Djup depression

Det blev början till en ny kärlekshistoria, och de gifte sig snart.

Mollison var lika våghalsig som sin fru. I augusti 1932 skrev han historia genom att flyga ensam över Atlanten från öst till väst.

Men trots deras triumfer började deras äktenskap spricka i sömmarna. När det tog slut tyckte Amy fly från den ena kärleksaffären till den andra.

När kriget kom gick hon in i Luftvapnets transportstyrkor, men förblev lika olycklig i sin kärlek.

Den där sista mystiska flygturen startade i Oxford år 1941 då London låg insvept i dimma. Natten var kall, och det är mycket troligt att planet blev nedisat.

Men, trots sina svårigheter vid landningar hade Amy Johnson en otrolig orienteringsförmåga som

räddat henne gång på gång under hennes berömda långdistansflygningar. Och London kände hon trots allt som sin egen ficka.

Tystades ner

Men vem var den mystiske passageraren, och varför ville engelska flygvapnet absolut tysta ner det hela?

Många har påstått att han var en hög officer och en gift man, och att RAF helt enkelt meddelade hans familj att han stupat i strid.

Men var Amy Johnson verkligen i Oxford den kvällen, och om hon var det... varför hittade man då aldrig hennes kropp?

Det är möjligt att hon överlevde störtningen på samma sätt som hon överlevt andra störtningar tidigare. simmade i land, och helt enkelt antog en ny identitet.

I flera år påstod vittnen att de sett henne i Londons West End.

Mysteriet med passageraren som inte existerade och försvinnandet av en hjältnas kropp kvarstår. Troligen kommer det alltid att göra det...

8312 B

GOD JUL